

LYŠKÁNORA 62

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Chladen 1075 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Worrel Sovák: Pokud pochopím, můžu čerpat * Rien Gwardit: Elfí velikán a vizionář *
* Nurnská družina je vhodné prostředí pro studium... * Novinky liscannorské *

Motto tohoto čísla

„...Jsou periody, které procházejí. Tedy nuanční
záležitosti, které někdy udeří tvrději...“

Worrel Sovák

Worrel Sovák: Pokud pochopím, můžu čerpat

Učená přednáška pro laiky na téma *álfheimského
pojetí silového kruhu magických energií
a výkladu budoucnosti skrze něj.*
Hostinec U hrocha, 24. ponovorok 1075,
přepis provedl Jorchen Kierke.

Cyklus. Ano. Ale cyklus neznamená to, že to vidíš za den, ano? Takže omlouvám se, ale není to tímto doopravdy, prosím. Chápu, že jseš člověk. Příteli, to já naprosto akceptuji. Rád bych ti to zhodnotil způsobem tak, abys to pochopil. Ale, prosím, ono to nejde úplně, aby to pochopil člověk, který je člověk neznalý magie nebo toho čerpání toho cyklu, který je. Tak je to těžké to vysvětlovat, protože je to trochu neznámé. On neví, netuší. Samozřejmě, já naprosto akceptuji záležitosti, že každý má ve své domovině vlastní výklad svého vnímání čerpání energie a cyklu. To jako já nezalívám, já jsem jenom tady naznačil ještě předtím a před pěti dny, jak to bylo vnímáno na Álfheimu a jak to bylo předáno mně. Pravda?

Hrozně informací a hrozně lidí jsou úplně mimo. Pardon - elfů, potažmo lidí, a tak. Uvědomuješ si to dráma v sobě, jaks to tam naznačil? Toto nejsou žádné papíry. Já jsem nebyl shledán vůbec jakoby že bych něco měl říkat jako,

ano? Na jednu stranu, pokud to, prosím. Ale můžu poprosit o spolupráci? Popřípadě ne, je to jasné. První záležitost toho, kdy my jsme zaznamenali, jak to nazvat jinak, než spad, nebo nazvat jinak než takhlenc. Takhlenc. Já tady nemám časové období, které tím provází se jakoby do hloubky, ano? Je to takhle vnímané tímto. Tohleto je prostorová záležitost a tak dál. To už je hrozně dávno. Ty jsi se chtěl něco optat na určitou nějakou záležitost. Výklad. Výklad čeho? Toho co se děje? Já ti nedokážu odpovědět žádnou reálnou odpovědí, co se děje, protože vím. Já nechci být lichý, ale dát tady prostě kolegovi úplně jakoby stručně jakoby zavádějící informací jenom proto, abych já byl z obliga, to vůbec ne. Protože samozřejmě vnímám to, že se něco děje nebo tak. Já ještě nevím.

Na jednu stranu, prosím, já chápu, že tomu nerozumíš, tomuto obrazci, ale tady kolega, který se aspoň zabývá aspoň v tomto principu, tak tebe vnímám, že není to natolik něco vyšší. I jakoby takhlenc je to, abych byl připuštěn k vědění Álfheimu a čerpání energií. Tys byl připuštěn nebo měl jsi třeba i svoje základy, třeba i lidské, vrozené nebo tak. Já jsem se to musel naučit. Musel jsem se naučit ten nejzákladnější kruh učení u nás na Álfheimu, abych vůbec pochopil. Pokud pochopím, můžu čerpat. Takhlenc. Já nedokážu říct a předpovídat úplně budoucnost. Já osobně si myslím, že celá zeměplacka má určitý nějaký řád, který je i zpodobněn. Jak říkám, tohleto je úplně nejzákladnější věc. Jako neber z toho nějaký důsledek. To je věc, která je na pořádku dnes a denně a jenom toho, že ty víš, že oheň tě spálí a voda tě pohladí třeba nebo tak. Ale opravdu to není o tom, že by jsi vnímal do hloubky mnoho smyslů těch různých záležitostí, které mají mnoho rozměrů. Některé jsem tady naznačil, ale opravdu jenom principiální. Některé projevy určitých věcí, jako

jsou Múr a Davýr a slunce, jako jsou... Já to nechci nazývat, protože každý tomu říká jinak. Já se nechci stavět do pozice toho, který to nazve, ano? Byť pro nás, já se přiznám, že nedokážu odhadnout budoucnost. Budoucnost je na každém jednotlivém subjektu, který je dělen ne tímto způsobem, ale milióntěma způsoby, tím, kolik lidí je. Tak bude fungovat, prostě. Já nedokážu odhadnout jejich vnímání. Nicméně hrozně mě to udeřilo do očí, když se stala tato záležitost, a možná že jsem se jenom probudil a vnímal jsem to. Ale ty situace jsou pro mě hodně zásadní. Uvidíme, uvidíme. Já, prosím, nechci a nedokážu, pro svoje řečení já nemusím trvat. Ale reálný a průkazný materiál, jak je to v našem světě, já dokážu a předpokládám.

Rien Gwardit: Elfí velikán a vizionář

Studii o životě a díle velkého učenca a dobrodruha
zpracoval Jorchen Kierke

Rien Gwardit (1022-1066). Už v základních datech, vymezujících život R.Gwardita, je cosi magického. Rok narození 22, rok skonu 66, 44 let. Z dostupných pramenů se lze dočíst, že mezi Nurnské byl Rien Gwardit přijat roku 1052, krátce po svém vystěhování z Trindindolu. To znamená, že Nurnskou družinu ovlivňoval celých dlouhých čtrnáct let a za tu dobu v ní zanechal nesmazatelnou stopu. Smyslem předloženého textu je tuto stopu důsledně zdokladovat.

První letmou zmínku o elfu Gwarditovi jsem objevil v Lyškánoře č.36 ze zimsmeti roku 1053. Je zde uveden výrok, respektive fragment rozhovoru, kdy R.Gwardit sděluje Y.Reblledovi (1016-1053), že oznámí Reblledově ženě spáchané cizoložství, načež mu tento vyhozuje smrti. Je bezesporu zajímavé, že do měsíce po vydání obecního listu Reblled zemřel, neobjevil jsem však žádnou souvislost mezi uvedeným výrokem a jeho smrtí. O jaké cizoložství šlo, není nikde zmínky; fragment je však dokladem, že Rien Gwardit, jako vysoce morální osobnost, se od počátku snažil o zakotvení základních morálních hodnot do života zhyralých dobrodruhů.

V Lyškánoře č.37, která je datována opět do zimsmeti 1053, jsem objevil kronikový záznam družinové výpravy, která byla vedena elfem

Darlenem Moorhedem (1019-1071) a skutečněna mezi deštnem a poradostinami roku 1052. Článek s názvem Botanická expedice, sepsaný Getdem Ruindorským (1008-????), popisuje Gwarditův příchod mezi Nurnské.

“...Na kraji Trkan na druhy čekal onen plešatý elf, vydávající se za doktora... ‘A nemohl bych se k vám připojit?’, požádal elf, ‘Jmenuji se Rien Gwardit a už dlouho putuji sám, hledaje nějaké dobrodružství’. ‘A co je tohle?’, s podezřívavým výrazem ukázal Yall na malého tvora v pláštiku, který se motal elfovi kolem nohou. ‘To je můj sluha, démon’, pyšně prohlásil Rien...”

Gwendarronská obec Trkany leží východně od Naglinu poblíž obce Rubanice. Výše uvedený záznam je dokladem několika základních fakt. R.Gwardit se po definitivním opuštění rodného Trindindolu potuloval světem, a to osaměle. Je patrné, že neměl stálé zaměstnání ani příjem. Dá se předpokládat, že jinak jako velmi aktivní osobnost v bezbřehosti nicnedělání a bezcílnosti osamělé pouti nenašel ten pravý smysl života, a proto byl vděčný za jakoukoli možnost seberealizace. Snad právě proto se chopil příležitosti a vstoupil do řad společenstva.

Z uvedeného záznamu zjišťujeme, že elf nebyl až zas tak sám, byl na cestách doprovázen sluhou. Zda šlo skutečně o jakéhosi démona nebo o hobitího posluhu není úplně zřejmé. Snad se mi totožnost Gwarditova společníka podaří blíže objasnit později.

V textu není elfův vzhled popsán. Dozvídáme se pouze, že byl plešatý. Je zde také zřetelná zmínka o Gwarditově léčitelských dovednostech, ačkoli autor podotýká, že elf se za felčara pouze vydává. Léčitelské schopnosti tedy zřejmě nebyly valné.

Zajímavá je i další Ruindorského noticka:

“...kromě Riena ovšem, který jak známo kouzlí přerušovaně...”

Výklad nebo podrobnou definici přerušovaného kouzlení jsem v dostupných pramenech nenalezl. Lze se však domnívat, že R.Gwardit od počátku předváděl magické umění způsobem gwendarroňaným nezvyklým a cizím. Elf

však cizincům nezakrýval taje svého umění, kterého docítil poctivým studiem na trindindolské univerzitě, a snažil se předat načerpané vědomosti z oboru ohnivě magie ať již praktickými ukázkami, či slovním výkladem. O tomto svědčí autentický výklad elfův:

“...Oheň porazí všechno, nic proti němu neodolá. To já vím, protože oheň je můj život...”

Ano, oheň v očích elfa zosobňoval ideální skloubení praktičnosti a nadpozemskosti. Oheň byl symbolem síly a čistoty, což pramení z trindindolské výchovy a vlivu tradičních hodnot - viz. Očistné ohně trindindolské.

Nepřehlédnutelný je také fakt, že Ruindorského kronikový zápis ve vztahu k elfovi označuje jej zprvu 1x jako Gwardit a následně 21x jako Rien. Z toho se dá soudit, že R.Gwardit, jako nováček a v jistém smyslu tedy cizí element, okamžitě mezi Nurnské nedílně zapadl, a to pro svou familiární a přívětivou povahu.

Pokud předchozí zmínky o R.Gwarditovi byly pouze letmé a sporé, v jarnu 1054 spatřila světlo světa Lyškánora č.38, jež se z tohoto pohledu stala doslova studnicí moudrosti. Hovořím zde o autentickém rozhovoru s elfem, který pro obecní list připravil Allen Moskyt (1038-1055). Je třeba uvést, že rozhovory byly zpravidla dělány s významnými a zajímavými osobnostmi, z čehož vyplývá nezpochybnitelný fakt, že R.Gwardit byl za takovou osobnost v této době již všeobecně považován. Již samotný titul článku “Myslím, že mi zbylo na to, abych oživil ještě sám sebe”, dává tušit, že elf byl schopen neuvěřitelných magických kousků.

Dozvídáme se skutečně mnohé. Léčitelské umění pochytil jako samouk od strýce, znalosti magie pak řádným studiem na Trindindolské univerzitě. V nepřehledném množství oborů zvolil ten nejobtížnější - studium magie ohnivě, která, jak sám říká, je nejvznešenější ze všech forem.

“...Oheň - nespoutaný živel. Ovládnutí něčeho opravdu mocného...”

Na důkaz úcty k ohni a jeho magické podstatě vždy elf tvrdošjně halil své tělo do Pláště Moci - honosného úboru s vyššími plameny. Plášť moci byl univerzitní uniformou frekventantů ohňomagického směru. O svém vztahu k zmiňované

formě magie elf nesmlouvavě řekl:

“...Je to nejdokonalejší a nejlepší věc, kterou se může elf naučit. Nadřazují to úplně všemu ostatnímu, co znám...”

V podtextu lze vycítit, že Gwardit považoval elfí rasu za nadřazenou a že průnik do tajů vysoké magie přináleží právě a pouze jí. Vysokou magii považoval za nejvyšší formu pozemského vědění.

O poměrech, ze kterých R.Gwardit pocházel, se dozvídáme nemnohé, což je dáno, jak sám otevřeně říká, odpovědností k národu, z jehož lůna vzešel a vyrůstal. Trindindolané chrání svoji svébytnost před nežádoucími vnějšími vlivy i tím, že nešíří citlivé informace a informace obecného charakteru spíše zamlžují. Toto chápal a cítil také Rien Gwardit. I z toho mála se však dozvídáme mnohé zajímavosti. Gwardit vzešel, jak sám říká, “z hodně dobrých poměrů”. Jeho otec byl šlechtic, který svou ušlechtilou krev rozprostřel mezi čtyři potomky, čímž však, jak elf trpce podotýká, rozměnil majetek a dá se vytušit, že jako druhému nejmladšímu z něj měl plynout zanedbatelný díl. Toto lze chápat jako jeden z hlavních důvodů Gwarditova odtržení od rodiny a vlasti. Nebudeme daleko od pravdy konstatováním, že se chtěl mimo dosah vlivu rodiny postavit na vlastní nohy.

Své výhradní rasově založené stranění elfům Rien Gwardit nezastírá, naopak, otevřeně jej přiznává. Elfí družnost a pospolitost aktivně podporuje a jde v tomto směru příkladem. V roce 1054 uzavřel věrně a ryzí přátelství s elfem Darlenem Moorhedem. Nezastírá však, že Moorhedovo elfství bylo hlavním důvodem náklonnosti.

Uspěšné oživení tupého barbara Hareze vyneslo R.Gwardita na výsluní družinové slávy. Nešlo jen o precizní řemeslné provedení úkonu nad mrtvým druhem, ale i o důvody, které jej k jeho provedení vedly. Gwarditovy snahy a zásluhy o bezpečí, neohroženost, údernou sílu a úspěchy společenstva jako celku jsou nezpochybnitelné. Přesto je vždy hodnotil velmi skromně.

Rien Gwardit se choval vždy neohroženě, pokud o něco šlo. Z těchto aktivit zřejmě plynula některá závistivá tvrzení, že elf prahne po penězích a majetku. K tomuto lze nalézt

vysvětlení, které opět směřuje k fascinovanosti magií:

“...Nurnské družině věci, kouzelné věci a magické věci prospívají a samozřejmě ji to posiluje...”

Nelze být na pochybách, že elfu Gwarditovi s takřka vizionářskou jistotou šlo vždy o blaho společenstva jako celku. Jako prostředek pro dosažení tohoto cíle spatřoval lidský potenciál, peníze a magii. A jako realista chápal, že každá cesta je lemována obětmi. Osobní vztah k majetku nejlépe dokladují jeho vlastní slova:

“...Neprahnu po majetku, neprahnu po velkém majetku, neprahnu, neprahnu po zlatě, ale chci vést spokojený život. K tomu samozřejmě jsou peníze potřeba...”

Elfovo životní krédo není možné vystihnout lépe. Spokojený život Gwardit spatřuje i v dalších věcech - v dobrém jídle, dobrém pití, ženách, odpočinku a přátelích. Mezi tyto hodnoty počítá i založení rodiny, k němuž se však prozatím neodhodlal. Dozvídáme se, že sice magii je třeba obětovat hodně, ale nikoli vše. To znamená, že kvalitu života elf stavěl v žebříčku hodnot nad magii. Co se týče stravy, v oblibě měl zejména dobře připravené libové maso, pikantní omáčky a kvalitní vína. Tedy žádné suché obilné placky s uzeným a pivem, jak se o elfech mnohdy traduje.

“...Rodina je krásná věc, kterou bych samozřejmě chtěl někdy prožít. Starat se o děti, starat se o rodinu...”

Rodina a obětování pro ni - sen, pro který stojí za to žít a bojovat.

Z rozhovoru A.Moskyta je patrné, že mezi elfovými soupeřnicemi byla velmi živou myšlenka Gwarditova případného převzetí odpovědnosti za družinu, tedy jeho možného vůdcovství. Dotazy na elfa jsou tedy vedeny tímto směrem. Gwardit velmi střízlivě říká, že se necítí být připravený na tuto roli. Jeho inteligenční vyzrálost dokládají úvahy nad důvody jeho pocitu. Zcela chápe náročnost role vůdce, avšak necítí se být pro ni dostatečně zkušeným. S odpovědností, s jakou přistupoval R.Gwardit k vážným tématům, lze jen souhlasit. Vyzrálost tehdejší Gwarditovy osobnosti, obzvláště z pohledu několika desítek let zpátky, je

očividná a nesporná. Také je zřejmé jedno: Rien Gwardit byl družnictvem považován za prvního kouzelníka družiny, což je velmi důležitý a ctný neformální post.

O světlu roku 1054 vyšlo další vydání obecního listu, tentokrát s pořadovým číslem 39, a spíše by jej dle obsahové stránky bylo výstižněji nazvat obecním plátkem. Hned v úvodu je patrné, že rozhovor s Rienem Gwarditem byl čtenáři nepochopen a dezinterpretován. Velký podíl na tom měl Allen Moskyt, který přepis provedl přesně tak, jak slyšel, a ne dle ducha sdělení, a následně potom i značně pologramotná obec čtenářská, která nevnímala barvitě podtextové nuance elfovy upřímné výpovědi.

Rozhořčený elf se cítil uražen a zrazen, což dokládá následující uveřejněný výkřik plný zděšení:

“...To je těžký, když si člověk přečte to, co řekne, a zjistí, že je debil...”

Těžké je hlavně to, vyrovnat se s pocitem nepochopení, krivdy a zrady. Z odstupu času je třeba si uvědomit, že Allen Moskyt otázky svého rozhovoru cítil s předem daným škodolibým záměrem a zapsal i to, když se R.Gwardit s prominutím vysmrkal. A Rien Gwardit v návalu hněvu náhle používá obhroublého a pro něj nezvyklého výraziva, a mluví o sobě jako o člověku. Toto lze přičítat jenom a pouze náhlému otřesu, nelze z toho však vyvozovat pražádné obecné závěry. Je nutné si uvědomit, že na zbídačelě ovzduší gwendarronského venkova nebyl student magických věd vůbec připraven a teprve se s ním seznamoval. Podívejme se však blíže na Allena Moskyta, autora rozhovoru. Rozmazlený a protěžovaný kdysi starostenský synek v té době již zesnulého Krochty Moskyta (1002-1048), jemuž se za života přezdívalo čaroděj-sedlák, byl prapodivným náhledem na magii jakožto šikovnou a praktickou pomůcku hrdlořeza od kolébky odkojen. Prominentní dítě, řídicí se otcovým krédem, totiž že účel světi prostředky, posvětil své prostředky účelem, a to oprít se do nic netušícího a přátelského elfa Rien Gwardita, a jeho prostřednictvím do svébytnosti trindindolského lidu a jeho hrdých tradic a výsostných území. Ano, je zřejmé, že rozhovor uskutečněný s panem Gwarditem byl veden snahou získat co nejvíce podkladů a inspirace pro sepsání díla, které bylo

následně autorem s velkou slávou uveřejněno v obecním listu pod hanlivým názvem Ohnivá síla.

O Ohnivě síle lze říci pouze tolik - vysloužilý frekventant liscannorské pětileté obecné jednotřídky k kostce nepřilíš vytříbeným a kostrbatým jazykem předložil smyšlený příběh o nuceném záboru trpasličího města krutými elfími nájezdníky, kteří boří a ničí krásné stavby a obyvatele upalují v očištných plamenech. Jedná se o tendenční text, pohrávající si s fakty jako elfí osídlení či očištné ohně trindindolské takovým neodpuštělným způsobem, že je různě překrucuje, komolí a úplně obrací jejich smysl, ve snaze navodit obraz tyranie, útlaku a příšernou vizí vyvolat tak ve čtenáři pocity děsu a odporu ke všemu elfskému a potažmo trindindolskému.

Dalším z vesničanů, kdo okamžitě neváhal využít příležitosti oříti se o ušlechtilého elfa, byl místní trhan a chovatel prasat Klabzej Myšilov. Ten volí odlišné zbraně, směřující ke stejné hanebnému cíli - k diskreditaci elfství, zosobněného v osobách Rienu Gwardita a introvertního starosty Darlena Moorheda, nerozlučných přátel. Svěvolně namísto běžných starostenských novinek sepsal novinky vlastní, a pod názvem "O věcech obecních" popsal R.Gwardita jako černého nájemníka hostince U hrocha, neplatiče, darmožroutského kouzelníka a nepěkný úkaz nezákonného pobytu. Druhým dechem vyzval vcelku do té doby oblíbeného elfího starostu Darlena Moorheda k odstoupení z funkce, a to z mnoha prapodivných důvodů, mezi nimi též za údajnou zpronevěru peněz obecních.

Ve světle těchto a mnohých jiných útoků se Rien Gwardit odstěhoval z Liscannoru a přesídlil do Vranigostu, kde nebylo tolik záští a kde se snažil nabrat sil ztracených zradou těch, kterým tolik dobrého přinesl a ze sebe vydal. Darlen Moorhed se stáhl do sebe a elfství, jakožto symbol ryzosti, bylo alespoň na nějaký čas zadupáno lidmi, rozuměno gwendarronskou rasovou většinou, a jejich nohsledy. Skutečné příčiny lze jenom odhadovat, ale lidové povědomí nebylo v té době dostatečně připraveno a otevřeno příchodu hodnot, presentovaných myšlenkami elfa Gwardita a elfů dalších. Enormní tlak na elfství mohl být dost dobře dán všeobecným strachem ze všeho nového a cizího, a dá se vykládat jako důkaz, že elf Gwardit byl skutečně výjimečnou a učenou osobností s velmi silnou a dalekosáhlou vizí.

Rien Gwardit vydal v místním plátku pro prosté obyvatelstvo alespoň vysvětlení, což učinil ani ne tak kvůli své osobě, ale v zájmu Trindindolu - aby nezůstalo pouze v dezinterpretaci svatých věcí s vlastní spojených. V krátkém a smířlivém, leč výstižném "Vysvětlení Rienu Gwardita" se lze mimo jiné dočíst, že jeho rodnou vlastí je Trindindol, což v překladu do řeči obecné značí Slavičí háj. Centrem vlasti je nádherné město stejného jména, položené na břehu jezera Máwe di Trindin, Jezera slavičího zpěvu, a malebně dokreslené vzdálenými panoramaty Friuvannen, Stínových hor. V textu se s lehkou hořkostí pozastavuje nad ryzí krásou vlasti, kterou čtenáři pro svůj nečistý původ pravděpodobně nikdy nespátří. Je zde i základní nástin státoprávního uspořádání. Město a území ovládají poslední z Věčných, kteří za pomoci Rady oblast spravují. Gwardit dále píše:

"...Můj otec je členem Rady zastávající místo jednoho ze tří hlavních soudců a rod Gwardit již existuje přes deset generací, což dává mojí rodině určité společenské výsady. Také proto jsem o sobě řekl, že jsem šlechtic. Myslím, že ve společnosti svých lidí zastávám právě takové místo, které se v obecné řeči nazývá právě takto..."

Se svým otcem elf však neměl právě nejlepší vztah. Otec jej vinil ze smrti své ženy, která zemřela při porodu. "Asi mi to dodnes neodpustil", říká elf posmutněle. Dále vyjmenovává své sourozence - sestru Frivaé a bratry Mortilia a Glairena, a píše, že spolu se sestrou byl vyhledán nadání pro magii. "Bylo nám umožněno svůj dar rozvíjet", říká skromně. Co vím z jiných pramenů, umožnění rozvíjet dar značí, že byli odloučeni od rodiny, aby žili a zasvětili život studiu v prostorách Trindindolské magické university.

Z Gwarditova jímavého vyprávění se lze dočíst, že v Trindindolu byla v té době výuka magie silně zakořeněna a stala se tradičním oborem vzdělání. Tradice byla silná přes sedm set let a za tu dobu se výuka i praxe specialisovala na několik druhů a směrů. Je zde popisován druh magie ilusorní, psychické a praktické. Tyto druhy se dále dělí na směry, kde magie ohnivá je jedním ze směrů magie praktické. Některé magické směry se týkají léčitelství a theurgie.

"...Je toho opravdu hodně, co se učí na

Trindindolských školách..."

Rien Gwardit si vybral studium magie ohnivě. Jeho vztah nejlépe vystihují vlastní slova:

"...Měl jsem pocit, že při vyvolání musí kouzelník kouzlo cítit, cítit jeho sílu, žár a vidět jeho účinek. To u plamenného čarování opravdu je. Oh, magie, magie, daly by se o ní napsat stohy pergamentu a nikdy by to nestačilo. Je to má síla, je to můj život..."

R.Gwardit také blíže vysvětlil, proč opustil Trindindol. Chtěl totiž magii skutečně provozovat v praxi, ne pouze studovat. Dále, jakožto velmi společenský a přátelský elf, chtěl poznat nové kraje, jejich zvyky a lid. Vždy toužil výsledky svého studia předávat jiným, dělit se o ně, a to nejen s rodnými elfy.

O Trindindolu však, jak shrnuje, nemůže sdělit více, než bylo řečeno, protože trindindolané nesmí prozradit nic o krajích ležících za Iriu Váhes, Velkým hvozdem. Jsou natolik věrní domovině, že tak neučiní, ani kdyby zákaz nebyl vymezen zákonem. Přesto však odkazuje na archiv Nurnské knihovny a spis Maxilii Gortru z roku 883 s názvem Velká města starého světa:

"...Euferial, Trindindol, Váles Dimoriel – elfi města o nichž se ví že byla spojena. Při velkých rasových bouřích, kdy byl Euferial zničen a vypálen do základů, byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé a město s okolím bylo za pomoci vysoké magie odděleno od ostatního světa neprostupným hvozdem. Dnes již není známo, kde tato města ležela, neboť od této události uběhlo již více než sto padesát let..."

Přese všechny nepěkné události kolem dění v Liscannoru zůstal Rien Gwardit místním obyvatelům nakloněn. Necítil zášť a nesžírala jej touha po pomstě. Závěrem své zpovědi říká:

"...Nyní žiji spokojeným životem. Sám rozhoduji o tom, co budu dělat, kdy se budu věnovat studiu, kdy ne. Jediné, co mi chybí je můj vlastní dům, ale na něj přijde řada v nejbližší době. Všechny vás zvu na víno, až bude postaven..."

Spokojený a plný život, toto krédo Gwardit naplňoval s každým dnem, v jeho duchu krácel životem.

Dozvuky liscannorského a, jak se zdá, uměle vyprovokovaného honu na elfy utichly. V Lyškánoře č.40 jsem objevil dvě hanlivá motta. Není žádným překvapením, že v obou figurují opět jména Moskyt-Myšilov. V prvním se A.Moskyt holedbá, že se klidně s panem Gwarditem poměří v mašli a K.Myšilov rádooby vtípně kontruje poukazem na dávnou hospodskou soutěž v poměřování oudů. Moskyt tak zřejmě naráží na skutečnost, že se o Gwarditovi stále mezi družinictvem hovoří jako o neljepsím kouzelníkovi v družině. Druhé motto navozuje situaci, kdy mladý Moskyt pravděpodobně předvádí svůj nový karnevalový kostým a Myšilov se jízlivě ptá, jestli náhodou nejde za Gwardita. Jedná se nepochybně o nejnappnou narážku na Plášť Moci, hrdé roucho, odznak frekventanta Trindindolské magické univerzity. Mimochodem, lze se dopátrat, že A.Moskyt se běžně odíval jako sedlák a oděv K.Myšilova si dle mnoha noticek lze představit jako úbor žebráka před Slunečním chrámem Eleanor Žhnoucí.

Není nikterak překvapivé, že z těchto posledních klemen zástí již nic kloudného nevyklíčilo.

Z Lyškánory č.41 z poradostin roku 1055 je cítit zkažený dech K.Myšilova, který se zatím stal starostou. Opět se lze dočíst několik zmínek na vrub R.Gwardita, v nichž se hovoří o darmošlapovi, údajném trindindolském šlechtici, ctnostně mluvě sprostých ledařů, cejchu příživníka na mocném plášti a podivném individu, lezoucím za soumraku oknem do vymáčené ubytovny. Stran jeho universitního pláště je zde psáno jako o hadru na čištění okna pronajatého pokoje vranigostské Nálevny a je zmiňován fakt, že se elf obléká do hadrů po mrtvých. Toto není překvapivé, představíme-li si autora a jeho čisté pohnutky. Zajímavé však je, že je zde překvapivě zmiňována výprava do Trindindolu, konkrétně cituji:

"...Po návratu z poněkud zvláštní výpravy do míst, jež si mnozí zvykli nazývat Trindindol (k nelibosti Rienu Gwardita ovšem)..."

Jednalo se skutečně o výpravu na území Trindindolu? Nebo šlo o mylný místopisný výklad? Družina byla téměř kompletně tvořena nečistými. A co znamená ona zmiňovaná nelibost R.Gwardita? Nelibost proto, že Nurnští oproti zákazu objevili a navštívili Trindindol, nebo že tam nebyli a přesto to

Lživě tvrdí? Odpověď nebylo těžké najít. V roce 1054 Nurnští podnikli výpravu do Wilfského království, ze které se vrátili značně roztrpčeni. Wilfské království, zlidověle označované jako Kokrhelov, bylo ovládáno početnou elfí komunitou a snad právě vysoká koncentrace elfské populace vyvolala obecně mylný dojem, že by mohlo jít o bájný Trindindol. Wilf je Trindindolu natolik nepodobný a s ním nepomělitelný, že Gwarditovo zlobné odmítání záměny či jakékoli paralely s milovanou vlastní je jednoduše pochopitelné.

Ve zmíněné Lyškánoře se také objevil text hobita Kutouše Králíka (1032-1059) s názvem Strach. Než jsem záznam hlouběji prostudoval, myslel jsem si, že mám v rukou další ze snůšky útoků na R.Gwardita, jak by snad název samotný mohl napovídat. Jsem rád, že jsem se mylil. Text velmi hluboce a jímavě popisuje strastiplný zážitek Nurnských z dolu jménem Štangr, kde si Nurnští zřejmě sáhli na samé dno. Na mnoha místech je zde vyzdvihována osoba Rienu Gwardita jako pracovitého, učeného a obětavého muže. Ano, z textu dýchá opět ta stará soudržnost a úcta jednoho k druhému. Starý spor byl zřejmě zažehnán, smazán, a Rien Gwardit se opět vrátil na výsluní, tam, kde vždy bylo jeho pravé místo.

Toho je dokladem i Lyškánora č.42, datovaná do stejného období, kde v rozhovoru hobit K.Králík otevřeně říká:

“...mám velice rád pana Rienu Gwardita, který několikrát ukázal, i přesto, že je to velmi vznešený a jaksi zkušený dobrodruh, tak neváhal mi pomoci při pro něj určitě naprostých drobnostech...”

Ano, i drobnostmi o sobě dával Gwardit vědět. Ke Králíkovu vyjádření se přidávají i další. Také se objevují dvě básně. G.Ruindorský v básni, nebo spíše písni Trindindolská lidová popisuje hlasité volání elfů po trindindolské svěbytnosti a spravedlivé vyhánění trpaslíků svatým ohněm. Text oslavuje elfí pospolitost, radost ze společného díla, ale nastiňuje i způsob tradičního pálení trpaslíka. Báseň z pera K.Myšilova Rienova zdravotce je ze strany autora ovšemže poněkud tendenční, avšak i tak mezi řádky nepopírá elfův šlechtický původ, věrnost Trindindolu a jeho symbolice - například je zde popsán Plášť Moci, elfova záliba v dobrém víně, úcta k elfství, otevřeně projevované přátelství komukoliv bez rozdílu rasy a původu, a také zřejmě již prokázaná proplešatělost, která je zde vzletně

opsána jako “spore vlásky zlaté”.

Pokud se v roce 1054 ve skutečnosti o žádnou trindindolskou výpravu nejednalo, pak Lyškánora č.44 z předradostin roku 1057 přináší neklamné známky o výpravě nové, tentokrát skutečně vrcholící na území trindindolském. I další pramen toto zmiňuje - presenční listina družiny v hostinci U hrocha: chlazen až poradostiny roku 1056, Trindindol. Družina: Beryl, Darlen, Glut, Klabzej, Kutouš, Lúin, Nebuč, Širkéz, Tufer, Zlochor. Vůdce: Lúin. Svědky této památné události není možné oslovit, protože vesměs všichni jsou dnes prokazatelně mrtví a Glut Gavrat od Nurnských odešel hned onoho roku a to beze stopy. V obecním listu je uveden rozhovor s K.Králíkem, který je autorem (K.Myšilovem) místopisně uvozen následovně:

“...Tento rozhovor jsem učinil s hobitem Kutoušem Králíkem při hlídce v lese za Stínovými horami v závěru výpravy do Trindindolu...”

V textu použité pojmenování Stínové hory - Friuvannen, je neklamným důkazem, že o autentický Trindindol skutečně šlo. Z Králíkova vyprávění se o tamním putování družiny nedozvídáme téměř nic. V kostce hovoří o tom, že se do Trindindolu dostali nechtěně a jaksi omylem, že skončili ve vězení, odkud jim pomohl R.Gwardit, a díky němu uprchli. O Trindindolu samém se dozvídáme ještě méně. Na jednu stranu říká, že:

“...Trindindol je beze všech pochybností velmi zajímavá země...”

A na stranu druhou dodává:

“...Místo toho, abychom chodili po krásných nábrežích z mramoru okolo sousoší elfích velikánů, tak jsme šli smradlavejma kanálama, kde se pohybovaly zmutované potvory...”

Svoji výpověď uzavírá slovy:

“...přiznám se, že můj pohled na Trindindol je velice rozpačitý...”

Co z toho lze vyvozovat za jednoznačný závěr? Zdá se, že Trindindolu se Nurnští dotkli jenom letmo, a to málo, co na vlastní oči spatřili, nekorespondovalo s vyprávěním elfa Gwardita

natolik, že v myšlenkách Nurnských převládla jistá rozpačitost. Z Králíkova líčení je cítit také potřeba všemožně se tématu vyhnout.

Jak se tenkrát Gwardit v Trindindolu objevil, zůstává záhadou. Zřejmě to zůstalo nevysvětlenou záhadou i tehdejšími souputníkům, protože příchod elfa je na několika místech označován, jako že tam spadl - tedy značně expresivně. V tomto směru tedy možnost jakéhokoli bádání jeví se být lichou.

Co se však dozvídáme je skutečnost, že R.Gwardit přináležel k jakémusi Moorhedovu bratrstvu, respektive jeho nové odnoži. Tato věc není v textu objasněna, nicméně lze se domnívat, že se jednalo o nějaké propojení na dávné osudy elfa Moorheda, Gwarditova věrného přítele. Ona nová odnož pak zřejmě byl jen obrat používaný pro tento vztah, tedy jakási lingvistická parafráze. Mimo své bádání jsem zjistil, že Moorhedovo bratrstvo, od nějž D.Moorhed odvodil své jméno, byla městská zlodějská tlupa z dob jeho mládí. Ze stejného zdroje pramení i Moorhedovo označení Chudý kluk z Nirku. Zdá se, že udržování věrného a ryzího přátelství nebylo na gwendarronském venkově právě častým jevem, a proto budilo pozornost vezdejšího lidu.

Lyškánoře č.45 z předradostin 1059 z pohledu trindindologického vedoucí Myšilovova báseň Fousalík, popisující prosby a laments malého elfčete, žadonícího u otce o dovolení zúčastnit se tradičního obřadu pálení fousalíka. Fousalík, jak známo, je trindindolský výraz pro trpaslíka jakožto ústřední figury a jediné obětiny plamenného svátku. Obrovskou inspirací v bádání je však autentický rozhovor s R.Gwarditem, sepsaný K.Králíkem a nazvaný “Mohl jsem se stát kýmkoliv”.

Již název textu dokládá, že elf Gwardit byl v té době opět na výsluní slávy a z profesního pohledu i velmi mocný.

Z upřímných řádků výpovědi se dovídáme, že elf natrvalo přesídlil do Vranigostu, kde nalezl svůj kýžený klid v nájemním pokoji tamní nálevny. R.Gwardit přiznává i některé slabší stránky své povahy, například že je velmi nepořádný. Také padá první zmínka o Gwarditově kamenné věži, kterou nechal vystavět na útesu nad mořem a přestěhoval se do ní.

“...Je zde klid, krásný výhled na moře a velice to prospívá mně samotnému...”

Tímto si elf splnil velký sen - postavit si vlastní dům a žít ve věži tak, jak tomu byl zvyklý v mládí.

Ovšem velice zajímavá je elfova veřejná proklamace odklonu od ohňomagického směru směrem k magii psychické.

“...Stále si myslím, že ohnivá magie je nejlepší... Na druhou stranu psychická magie mě vždycky velice lákala...”

To je jistě hezké vyjádření, ale dozvídáme se, že Gwardit má na mysli přimknutí k jednomu konkrétnímu směru - k magii temné. Je zde cítit zřetelné poselství - temná magie je velmi silná, silnější než jiné směry, ale o to nebezpečnější je její praktikování. Gwardit vnímá jistou kontrolverzi - touží po vědění, touží tento typ magie ovládat, a přesto v skrytu duše se brání ji praktikovat. Jedná se o pochopitelnou rozháranost prvotního rozhodnutí, je však zřejmé, že jsme svědky hmatatelného okamžiku, kdy se elf definitivně stal tzv. temným. Zřejmě si s onou myšlenkou nějaký čas pohrával, ale toto je vrcholný okamžik konečného rozhodnutí.

R.Gwardit přiznává, že kdysi věrné přátelství k D.Moorhedovi z jeho strany ochladlo, a to pro jeho negativní postoj k Trindindolu, který jej hluboce zklamal a překvapil. Nezastírá, že neelfům jejich chování odpustil, ale elfovi zradu na národu odpustit nelze. Zrada na národu, zrada na vlastní - to jsou smrtelné zločiny nesmazatelné ani čistími ohni trindindolskými.

R.Gwardit se upřímně doznává ke své touze po vědění a vzdělání, a to prostřednictvím náruživého studia starých svazků a pergamenů. “Je pravda, že se to dá trošičku nazvat posedlostí”, říká otevřeně a dodává “Budou se snažit svojí touhu a svůj chtíč krapánek krotit.”. Je pravda, že ve snaze ukořistit jakoukoli písemnost byl elf vždy ochoten riskovat i vlastní život, na což mnozí varovně poukazovali.

Autor rozhovoru podotýká, že ačkoli je elf přirozeně řazen k nejdůležitějším družiníkům, nikdy nebyl zvolen vůdcem.

“...*Je to možné, že se občas projevují v družině jako nerozhodný muž...*”

Rien Gwardit dále doplňuje, že jistou nerozhodnost má v povaze. Je-li před něj položena otázka volby, nedokáže se rychle rozhodnout, tedy rychle zaujmout stanovisko. Přiznává, že fakt, že ještě nikdy nevedl Nurnské, trochu zraňuje jeho ego a činí jej nešťastným. Není snad právě v uvědomění si vlastních slabín důkaz o vyzrálosti pravého muže? R.Gwardit ale na rozdíl od dávných dob už ví, že vůdcem být chce. Této role se chce zhostit s veškerým umem a zkušenostmi, a tyto tak zúročit.

Dále je možné v obecním listu číst velmi obsáhlý kronikový záznam z výpravy mukurské, kde Rien Gwardit měl to štěstí vstoupit do Černé knihovny. Rozechvělé řádky autora, K.Králika, v kapitole třináct hovoří za vše:

“...*Rien byl mrtvolně bílý, čelo se mu lesklo potem, nervózně si kousal rty a celý se klepal. Celý život toužil po věděni, po shromažďování magických písemností a teď byl u samého srdce Černé knihovny! Cítil magii v kostech a mozek mu doslova vibroval!...*”

Ano, návštěva Černé knihovny mukurské se stala jedním z hlavních mezníků života R.Gwardita. Ze studia listinného materiálu, pocházejícího právě odtud, pochází nejmocnější z koustek temné magie, kterým se kdy v životě naučil a které kdy praktikoval. Ačkoli byl již dlouho na cestě temnomagického směru, na magii ohnivou nezanevřel a stále ji provozoval. O tomto svědčí následující neklamný záznam:

“...*učedník trindindolský je všechny upálil čarovnými plameny...*”

Vraťme se však k dění domácímu. Přestože se R.Gwardit z Liscannoru vystěhoval a vystavěl vzornou věž na vranigostských útesech, na Liscannor nezanevřel. V Lyškánově č.48 z roku 1059 se lze dočíst o jeho občasném dlouhodobějším pobytu v Liscannoru v domě přítele K.Králika. Je patrné, že Gwardit stále k liscannorskému dění tíhl a chtěl jej ovlivňovat. V článku nazvaném Večerní debata se můžeme o trindindolském elfu dočíst několik zajímavostí a obecných charakteristik. Kupříkladu že se jedná o přátelského veselého pána, který má rád společnost a který si neumí uvařit ani čaj, natož zatopit v kamnech. Z toho plyne také

vysvětlení, proč se ve zmíněné době, kdy staré sváry zahojil čas, začal objevovat v Liscannoru, jemuž dával přednost před samotou ve vylidněném Vranigostu. Je zde také patrná zmínka o Gwarditově snahách nejen učení prostřednictvím studia knih přijímat, ale i aktivně vydávat ve svazcích vlastních. Hmatatelné výsledky R.Gwarditovy spisovatelské dráhy se mi však nepodařilo nalézt.

Rien Gwardit byl také považován za velmi zkušeného vyjednavče. Elfových vyjednavčských schopností využívala družina velmi zhusta. O těchto úspěších se lze dočíst v mnoha pramenech. Mezi nimi vyberu kronikový záznam Eifferské zrcadlení z Lyškánory č.49 z roku 1060, kde je výslovně a opakovaně uvedeno, že byl vyjednavčem zkušeným.

Ve starostenských novinkách jsou uvedeny další zajímavosti. Roku 1059 byl Liscannor napaden nečistými silami, vedenými tzv. Klogou, a R.Gwardit se aktivně postavil na obranu obce. Při těchto událostech byl těžce raněn, což je popisováno starostou K.Myšilovem slovy:

“...*upadl do krátkého komatu a následně dlouhodobě tělesně slabosti...*”

V této době se o nemocného elfa starala rodina Čiperových. Na přelomu let 1059/1060 se R.Gwardit uzdravil a začal žít život naplno. Hojně navštěvoval nurnské bály a navázal kontakty v aristokratických kruzích. Dá se vyvozovat, že nečekaný dotek smrti oživil elfův dávný sen - najít si ženu a založit rodinu.

V Lyškánově č.52 ze zimometi roku 1062 je zajímavý dokument z pera Gerlloda Moskyta (nar. 1040) nazvaný Několik “otázeček” na vážený mallikornský soud. Jedná se o přípravu obhajoby k soudnímu zasedání ve věci vykonstruované obžaloby vedené proti p. Gwarditovi v Isselu roku 1061. Dozvídáme se, že obžaloba byla vznesena za krádež cenností, avšak poznámky k obhajobě beze všech pochyb dokladují, že celý případ byl skutečně pouze vykonstruovaný. Také skutečnost, že nikde není ani zmínka o Gwarditově odsouzení či nástupu výkonu trestu, značí, že byl osvobozen, případně se žádné zasedání nekonalo a bylo soudcem rozpuštěno.

O zimometi roku 1062 vyšla Lyškánora č.53 a z ní je patrné, že staré spory utichly

definitivně. Jak jinak si lze vykládat fakt, že i takový K.Myšilov hovoří o elfu vlídně a je zde zmíněna i událost Gwarditova oživení. Ano, R.Gwardit, jako kočka s devíti životy, byl několikrát Nurnskými doslova vyrván z náruče smrti. A za to elf směrem k Nurnským, dá se říci, až plynul vděkem.

Ve vydání listu je také další rozhovor s R.Gwarditem, v té době již velmi mocným a uznávaným čarodějem. Mnoho již bylo řečeno dříve, proto nemá valného smyslu se opakovat. Zmíněný rozhovor je však doslova prochnut přátelstvím, soudržností a optimismem:

“...*Myslím si, že všechny země, který jsem procestoval, byly nádhernej. Všechny věci, který jsem zažil, byly skvělé...*”

Zdá se, že elf byl v této fázi života skutečně šťastný. Svůj život zasvětil Trindindolu, magii, a také Nurnské družině:

“...*To je jedno z mých přání. Lepší a silnější Nurnská družina. To je to, čeho já bych chtěl dosáhnout...*”

Rien Gwardit byl bezesporu Nurnským společenstvem fascinován a plně mu oddán. A lidé kolem něj to věděli a cítili k němu obdiv a respekt.

Obdiv k Rienu Gwarditovi vzrostl natolik, že Lyškánora č.54 ze zimometi 1063 přinesla báseň “Oh, magie, magie”, oslavující elfovy magické schopnosti, a potom rozsáhlou divadelní hru z vranigostského života Rieny Gwardita. Hra “Okulus - trubky kus” se dotýká i niterních témat, studia starých svazků, oddanosti vědě, a v neposlední řadě i několika retrospektivním pohledům na Trindindol a jeho tradice - zmiňován poměrně dopodrobna je například plamenný obřad. Hra je oslavou osobnosti Rieny Gwardita, dovoluje si však v podtextu i odvážně ironizovat pro pobavení prostého publika. Hra pochází z pera K.Myšilova a R.Gwardit v ní vystupuje jako H.Hábit. Ústřední artefakt, okulus, skutečně existoval. Byl přikotven na vrcholu vranigostské věže a elf pomocí něj zkoumal hvězdy. Dozvídáme se také, že R.Gwardit si potrpěl na horkou lázeň s vonnými oleji a solemi. Pravidelnou očistu ducha a těla považoval nesporně za důležitou a nedílnou součást života.

V této Lyškánově lze nalézt dochované dílo, které po R.Gwarditovi zůstalo přístím

generacím. Text s názvem “Co by radši neviděl Rien Gwardit” je prokazatelným svědectvím, že elf byl literátem, že ve vranigostské věži skutečně tvořil, jak si předsevzal. Dílo je věnované Wilfskému království, tedy elfské otázce. Jeho poselství je upřímné a již nikoho nepřekvapí, že k elfům také i vyváženě kritické.

Lyškánora č.55 z deřtna roku 1066 dokladuje, že Rien Gwardit se přeci jen stal vůdcem družiny. Ve skutečnosti velel dvěma nurnským výpravám. Výpravě ryze na území Gwendarronu z přelomu let 1060/1061, o níž se nedochovala žádná zmínka, a výpravě do jedné z elfských pravlastí, ostrovního Alfheimu, z roku 1065. Obzvláště během té druhé zúročil veškeré své schopnosti a zkušenosti, avšak zřejmě, jak již vizionářsky předpovídal dříve, projevil se i slabší stránky jeho osobnosti. V obecním listu jsem objevil záznam K.Myšilova, nesoucí titulek “Pojednání krátké o vůdcovských schopnostech Rieny Gwardita”. Podotýkám, že je třeba text číst s vědomím, že autorem je opět K.Myšilov, a tedy se vynasnažit hledati skutečnou pravdu hlavně mezi řádky a ve vlastním střizlivém úsudku.

Text samotný nefká nic zásadně nového. O výpravě samotné se vlastně vůbec nezmiňuje; kritický výklad je zúžen a zaměřen na zřejmě ne pouze fiktivní, ale reálnou situaci, kdy Nurnská družina byla konfrontována s nutností rychlé a jednoznačné volby mezi třemi alternativami. Autor píše:

“...*Rien Gwardit, a to je známo, je hnán sžíravou touhou po věděni a ta jej již nesčetněkrát zastepila natolik, že se choval s prominutím jako smyslů zbavený...*”

Situace je připodobňována k událostem v Černé knihovně mukurské nebo v kraji islaverském. Dozvídáme se, že R.Gwardit chce na jednu stranu působit jako velmi lidový vůdce, který si váží názoru každého jednotlivce, zároveň však kormidluje rozkymáčenou lodici Nurnských na zpěněné hladině odlišných názorů směrem, který předem považuje za jediný správný. Výsledkem však je hlasovací fiasko a snížená akceschopnost družiny v nepřehledné situaci nepřátelského prostředí. Článek hovoří o vnímání odpovědnosti vůdce, o jeho morální a pocitové rovině, a rozebírá zmíněnou událost jako nebezpečný příklad pochybení vůdce.

“...Díky vůdci Rienu Gwarditovi nebyla družina poměrně dlouhou dobu schopna jakékoli akce. Zmítána vášnivou hádkou nebyla vůbec s to vnímat okolí, a tím hůře, že okolí bylo dlfheimské...”

Je však třeba si připomenout, kdo byl R.Gwardit. Učený a vážený muž, který vědě zasvětil celý svůj život. Byl to muž, který byl pro poznání ochoten obětovat vše. Je však trestuhodně mylné tuto vášeň přičítat touze po majetku. Elf Gwardit věděl, že pouze vzdělaní lidé tvoří vzdělané národy a že pouze vzdělané národy jsou schopny v drsném starém světě přežít. Dále si uvědomoval, že elfí rasa sama o sobě nemá valné budoucnosti bez koexistence s jinými národy a podnárody. Proto měl takřka nutkavou potřebu jakékoli bytí i fragmentální prameny vědění - ať již písemné či ústní formy - schraňovat a dále třídit a zpracovávat tak, aby mohly být široce dostupné mnohým dalším. V tom po celý život spatřoval své poslání a nebyl v tomto směru vždy správně chápán. Je dost dobře možné, že pro velké věci neviděl některé malé, ty, které naopak jako velké spatřovali malí lidé formátu pana Myšilova. Tak to už na světě chodí. Je však pravdou, že určité projevy nerozhodnosti ve vyhrocených okamžicích musíme Rienu Gwarditovi přiznat. On sám o této své slabíně věděl a otevřeně o ní mnohokrát hovořil.

Tímto však stopa po Rienu Gwarditovi definitivně končí. Je zajímavé, že nikde se nepíše o elfově smrti ani není žádná zmínka o tom, kde leží pochován. Literární tvorba v těch letech stagnuje, respektive úplně uvadá. Dá se předpokládat, že úpadek tvorby je odchodem elfího velikána přímým důsledkem. Nelze si totiž nepovšimnout, že Lyškánora č.56 vychází až po dvou letech, začátkem roku 1068, tedy dlouho po Gwarditově smrti. Ve zmíněném vydání obecního listu lze nalézt pouze několik málo výroků, které po elfu zůstaly jako dozvuky ozvěn, avšak bez jakékoli hlubší návaznosti. A tak lze vyjít pouze z presentní listiny, která uvádí, že mezi jarnem až poradostinami roku 1066 Nurnská družina pod vedením barbara Gorana (????-1068) podnikla výpravu na území do té doby nepřilíh prozkoumaného severního pobřeží nad Velvennore. O smrti elfa Gwardita hovoří pouze strohý záznam: zabit 18. travna ohnivou kouřilí neznámým seveřanem, zřejmě tedy domorodcem. Dá se pouze předpokládat, že byl v nehostinných krajích pochován na místě skonu při improvizovaném a kvapném polním obřadu. Na vranigostském pobřeží po něm zůstala osiřelá útesná věž a v liscannorském

údolí nedostavěné první patro další věže. Z toho je patrné, že ke sklonku života R.Gwardit plánoval přestěhovat se zpátky do Liscannoru. Tato ruina, kterou využívali k občasnému přespávání tuláci, byla však v nedávné době zbořena.

Za čtrnáct let v Nurnské družině se Rien Gwardit zúčastnil sedmnácti výprav a dvěma z nich přímo velel. Za tu dobu ovlivnil mnoho spoludružiníků; měl velký vliv i na dění liscannorské a vranigostské. Ačkoli literární dílo Gwarditovo se z valné části nedochovalo, jeho duch dodnes dýchá z děl jiných. Dá se říci, že i po těch letech jsou myšlenky velkého elfího učence a dobrodruha stále živé. Gwardit celý život zasvětil elfství a trindindolské otázce, studiu a vědě. Jeho význam je nadčasový, a to právě v odkazu, který je jeho živoucím důkazem. Totiž že elfství, jako vrcholná forma pozemského živočišstva, nesmí se izolovat před formami nižšími, ale naopak v příkladu s nimi koexistovat a vést je k vyšším metám. Elfství má sice zůstat nerozmlněno a ryzí, přesto však vlídně otevřeno k okolí a pozitivně toto okolí ovlivňovat v samém výsledku ku prospěchu vlastnímu. Rien Gwardit byl tedy velmi význačnou elfskou osobností, podporující a v úctě vnímající multikulturalitu a kosmopolitnost v plné jejich šíři. Jako elfí velikán tedy Rien Gwardit žil, žije a bude žít dokud bude Starý svět Starým světem.

Na samý závěr přišlo mi nejpříhodnějším citovat skutečného pamětníka, někoho, kdo měl to štěstí R.Gwardita osobně poznat a sdílet s ním dobré i zlé. A nenalezl jsem nikoho povolanejšího, než G.Moskyta, starostu obce liscannorské, důstojníka Gwendarronské královské armády a polního smírčího soudce.

“...Na Rienu Gwardita vzpomínám rád. Byl to takový milý bordelář, a kromě toho samozřejmě velký ohnivý kouzelník, terému se často stávaly takové věci. Teda nestávaly se mu takové věci, ale prostě stalo se..., už je to venku. Bydlel v křivé věži ve Vranigostu. Dost často jsem u něj přespával, neboť jsme společně často vyráželi na různé bály a pitky do Nurnu. To jsem byl velmi mladý a on byl již světaznalý elf. Pokud vím, tak praktikoval mocnou ohnivou magií a nechával po sobě dluhy. Také vím, že pocházel z tajemného Trindindolu a cestu ohnivě magie časem opustil, neboť se začal věnovat zákoutím mysli. Někteří o něm říkali, že je posedlý sbíráním starých písemností, ve kterých si následně udělá přišemy

nepořádek, takže jsou mu k ničemu. Časem se odstěhoval z Vranigostu do Liscannoru, kde bydlel postupně u pana Myšilova, pana Blathela a pana Králíka, a nakonec si začal stavět věž, kterou nedokončil. Rien Gwardit byl však především skvělý přítel a druh na mnoha výpravách...”

Nurnská družina je vhodné prostředí pro studium...

Rozhovor s Jorchenem Kierkem, člověkem, vizionářem, bojovníkem za pravdu, hraničnickem, hledačem, popisovačem událostí, mužem v pozadí, mužem, který není elf...

Kde se vzal vůbec tenhle Kierke? Tenhle hraničnick. Minuli jsme ho někde v lese? Na ulici? Šacoval nám batohy na nějaké hranici? Prostě tady je a tohle je hodně dlouhý povídání. Tak se pěkně usadte, nalejte si a pozorně čtěte... G.M.

Tak já bych se tě chtěl zeptat na něco z tvé minulosti. Mohl by jsi nám povědět, kdo byli tvoji rodiče a vůbec kde jsi vyrůstal jako dítě?

No já tedy budu mluvit otevřeně. I když původně jsem nechtěl mluvit moc otevřeně. Já jsem se narodil v Almamaru, narodil jsem se v roce 1044 a narodil jsem se do rodiny vojáka. Můj otec se jmenoval Swelgaard Kierke a byl vojákem almemarské armády a moje matka se jmenovala Gunnel Kierkeová, rozená Agnaarsová. A narodil jsem se do rodiny, která žila v malé vesnici jménem Almbaard, která byla položená v nížině pod Iarwanským masivem. Měl jsem poměrně krušné dětství, protože moje matka zemřela velmi záhy na podzim roku 1046. Zemřela na úbytě a můj otec byl v podstatě svou službou povinován králi a proto jsem jej neviděl příliš často, protože pobýval většinou se svou jednotkou mimo moje rodiště. Takže po smrti mé matky mě vychovávaly mé dvě zlé tety, což byly sestřiny sestry, teda... matčiny sestry. Moje zlé tety Hiltraud a Emke. Byly to staré panny, které ve vesnici budily posměch, ale byly velmi zlé a velmi šikanovaly mě a mé dva bratry. Můj otec..., k němu jsem neměl nijaký zvláštní vztah, protože jsem jej téměř neznal. Občas se u nás objevil na pár týdnů a zase odjel. Byl velmi přísný a trestal nás. S tetami se neměl v lásce, tety jej pomlouvaly a můj otec potom padl v roce 1049. Takže jsem zůstal úplně osiřelý napospas tetám. V zásadě na dětství nerad

vzpomínám a jen co to bylo možné jsem obec opustil.

Výborně, takže já jsem tady měl připravenou otázku číslo dvě. Ty už jsi na ní už částečně odpověděl, ale přesto jí položí tak, jak je daná. Ty jsi se narodil v Almamaru. Mohl by jsi o této zemi, kterou kdysi Nurnští navštívili, něco více povědět?

Já k té zemi tedy nemám žádný zvláštní vztah. Tu zemi, alespoň pokud vím, to co se u nás traduje, tu zemi postavil na silné nohy Thor Thoribald, o kterém se mluví jako o budovateli Almamaru. A já jsem žil v Almamaru v době, kdy zemi vládl Splynnttr Silný a potom jeho syn Halbard Sveřepý. K té zemi nemám vztah, protože ta země..., když se zeptáš cizáků o této zemi, tak většinou mluví o této zemi jako o koncentraci bláta a trpaslíků..., což je, musím říct, pravda. Trpaslíci sice nezastávají nebo nezasahují, nemají možnost zasahovat do řízení země, ale jsou zastoupeni v armádě, žijí tam, je jich tam většina a jsou místa, kde pro trpaslíka o normálního člověka nezavádíš a to znamená, že s trpaslíky já jsem se setkával od narození. A nemám na ně dobré vzpomínky, protože oni se sdružují a jelikož jich je většina, tak ubližují..., nám dětem alespoň ubližovali a měly jsme s nimi neustálé bojůvky.

Tak a teď už se dostáváme k pokročilejšímu věcm. Mě by zajímalo, jak jsi se dostal k hraničnickům? Jestli by jsi o tom mohl něco říci? A případně ti k tomu dám pak doplňující otázku.

No tam jde o to, že jak jsem řekl, prožil jsem krušné dětství pod..., svými dvěma tetami, které tvořily mou podivnou rodinu, pod tetou Hiltraud a Emke. A jen co jsem jaksi dospěl, jsem ve svých šestnácti letech uprchl z domova. Mí dva bratři toto neucínili a od té doby jsem je neviděl. To znamená, že v roce 1060 jsem opustil Almbaard a odešel jsem..., odešel jsem směrem na jih. Trindindol jako takový sousedí s Almemarem a není ničím podivným, že jsem v roce 1061 vstoupil k hraničnickům, protože v té době Trindindol dal vzniknout hraničnickým oddílům z řad cizáků, aby chránili vnější okruh před vzrůstajícím nebezpečím algacharských skřetů. Takže vstoupil jsem k hraničnickům z důvodu toho, abych se nějakým způsobem uživil, což pro mě jakožto..., jakožto člověku nevyučenému žádnému femeslu bylo jenom

přirozené.

A já bych se chtěl zeptat co přesně obnášela tvoje služba na hranici? Máš nějaké konkrétní zásluhy? Zabil jsi nějaké uprchlíky?

No tak hraničníci, to je známo..., ale mluvím o hraničnících stále, se starají o ostrahu vnějšího okruhu. Vnější okruh není dán..., nemá přesně vytyčené hranice, ale prostě hraničníci se starají o ochranu a ostrahu, zajišťují převozy zadržovaných. Od roku 1062 se podíleli na stavbě almemarské stezky. To bylo v době, kdy Trindindol otevřel částečně svoji hranici a budoval spojnicí s okolním světem. Spojnici do Almemaru, do Smogrilu. No a samozřejmě hraničníci také mají nebo zabezpečují provádění úkonů na některých zadržovaných. Tyto úkony jsou ovšem prováděny z důvodu odstranění vnějšího nepřítele, hlavně...

To mluvíš teoreticky, mě by zajímalo jestli ty sám osobně jsi se podílel na nějaké akci?

No tak..., samozřejmě. Náš oddíl má za sebou mnohé a já jsem se samozřejmě podílel na všem co náš oddíl dobrého pro Trindindol vykonal. Takže mám za sebou hodně. Já jsem u hraničnících oddílů sloužil deset let.

Takže dá se tedy říci, že máš na svědomí nějaké nešťastné uprchlíky?

Nešťastné ne. Uprchlíky ano.

Dobře. Tahle otázka bude zase navazovat na něco předchozího a možná to již bylo řečeno. Ty jsi podle svých slov nikdy nebyl v Trindindolu, přesto jsi oddaně sloužil tammím elfům. Elfí rasu máš podle všeho ve veliké úctě. Proč tomu tak je?

No v obrovské, nesmírné..., naprosto nesmírné úctě mám elfí rasu. Proč tomu tak je? To je vývoj..., to bys musel zažít to co já... Vyrůstat v prostředí, kde trpaslíci zdvihají svůj hlas a činí příkoří okolí, kdy jsou místa v tvé rodné zemi kde..., ani se neodvážíš jít..., protože by ti někdo rozbil držku jenom proto, že jsi o něco vyšší s o něco kratším vousem. Ne. Elfové..., elfové..., elfové jsou v tomto prozřívají, mají vizi. A tu vizi naplňují pomalu, ale jistě. A vedou svoji zemi k jasnému cíli. K udržení svojí komunity, k udržování tradičních hodnot, a to v Almemaru nebylo. A je pravda, za to

málo, co jsem ve světě viděl..., nikde jsem neviděl takovou jednotu, takovou sílu, takovou svornost jakou dokážou udržovat elfové. A tato svornost potom vede k vysokým metám! Prostě elfy ctím a budu ctít a položil bych pro ně život.

Ty už jsi ze své minulosti něco zveřejnil. Upřímně řečeno jedná se o velmi osobité názory, které ti v kosmopolitní družině, abych použil tvého výrazu, mohou dost uškodit. Proč jsi tak učinil?

Já nerozumím otázce. Nechám si jí zopakovat a chtěl bych ti říci, že teďka slovo kosmopolitní není v Nurnu příliš povolené slovo, protože Rorejsova vyhláška zamezuje kosmopolitnosti a multikulturalitě.

Tak já osobně tu vyhlášku vidím úplně jinak, ale k tomu se ještě dostaneme, protože tuhle otázku mám připravenou zhruba na závěr našeho rozhovoru. Takže já ti položím znova tu předchozí. Ty jsi zveřejnil svůj deník, který velice často obsahuje narážky na jiné rasy. Nurnská družina je složená z různých ras. Proto se jenom ptám, jestli nemáš pocit, že ti to příliš uškodí..., taková přílišná otevřenost, kdy na jedné straně velice otevřeně mluvíš proti hobitům, případně proti trpaslíkům a na druhou s nimi sdílíš společné výpravy?

Ale jistě, že mi uškodí. Ale zase bez nás samotářů, kteří zdvihají pochodeň za pravdu a kteří bojují za tu pravdu a snaží se..., prostě učinit svět lepší, tak bez nás..., co by bylo bez nás? Jako? Nebojím se říct své názory.

Tak já nevím co by bylo bez vás, ale přejdeme k další otázce. Proč jsi zanechal obživy hraničníka na trindindolské hranici a vydal jsi se do Gwendarronu?

Já jsem nezanechal obživy hraničníka. Já jsem pouze..., já jsem pouze odsloužil deset let v hraničních oddílech. A dostal jsem se ve svém poznání světa, nebo ve svém poznání jsem se dostal na vyšší hranici a chci pro tu myšlenku udělat něco více. To znamená, já jsem stále hraničníkem..., akorát já jsem se stal hledačem. V čem tkví vlastně poslání hledače? Hledač odchází osamocen do širého světa a snaží se dokumentovat stopy elfů, elfích komunit. Tyto popisovat, snaží se hledat prameny, ze kterých elfové vzešli a snaží se hledat

v odlehlých částech světa jejich stopu a snaží se přispět k jejich oživení. To znamená..., já jsem na Nový rok roku 1072 opustil tábořiště našeho oddílu a vydal jsem se do světa jako hledač. A moje cesta vedla do Gwendarronu, protože já..., nebo je poměrně známé, že Gwendarron kdysi dávno..., kdysi dávno..., nemyslím jako stát, ale tuto oblast vlastně poznamenali elfové. Ono i slovo Gwendarron se vykládá jako „Dívčí stín“ a má spojitost s elfskou minulostí a proto jsem se vydal tímto směrem a snažím se hledat stopy elfů, stopy elfích komunit a samozřejmě dále bych chtěl pokud možno veškeré zbloudilé duše, elfí duše, nasměrovat tím dávným směrem. aby se spojily se svou..., vlastní..., Trindindolem a přinesly mu to své dobro ze sebe. Taký mě zajímají místa jako Euferial. Slyšel jsem, že někde na jih od Gwendarronu nebo někým tímto směrem by měl ležet pradávňý Euferial, který je s Trindindolem přímo spjatý. Mě přímo zajímají..., mě zajímá historie elfů a zajímá mě hledat informace o elfech a zapisovat je, dokumentovat je. Já už sám v dobách hraničnických jsem si psal deníky, všichni to věděli a využívali mé schopnosti popisovat události. Takže je to přirozený vývoj, ale je možné, že se zase zpátky k hraničnickům vrátím. Jsem stále hraničník.

Takže dá se tedy říci, že jednáš na něčí popud a jednáš z pověření, řekněme někoho z vnitřního Trindindolu? Pracuješ tedy přímo pro elfy?

Tak toto musím určitě odmítnout, protože já jedním... Neřeknu nikoho, to není pravda. Ale necítím se vůbec být oprávněný mluvit tak namyšleně abych mluvil o tom, že mám jakýkoliv kontakt nebo jakékoliv pověření od někoho z vnitřního Trindindolu. Nikdy jsem v Trindindolu nebyl, pravděpodobně nikdy Trindindol nevidím a já... Tohle nedokážu říct, jako určitě nejsem pověřen nikým z Trindindolu a tohle jsou otázky na který nedokážu odpovědět.

A nemáš tedy pocit, že tvůj někdy až podlézavý postoj k elfí rase, se může někomu jevit směšným?

No já si nemyslím, že mám podlézavý postoj k elfí rase. Naopak! Ale..., chci to říci..., tohleto chci říci..., střizlivě a rozhodně ne namyšleně. Protože nejsem elfem, ale myslím si, že i tady v Nurnské družině zůstala moje stopa. Zrovna včera..., zrovna včera když jsme rozebírali tu slavnou Rorejsovu vyhlášku, kterou teda..., kterou...,

já myslím si, že je dobrá. Tak zrovna včera došlo k velice významné události. Nevím jestli jsi si toho všiml, ale tři elfové Nurnské družiny, do té doby samostatné osoby nijak spolu nekomunikující, si podali ruce, představili se navzájem a řekli, že se budou podporovat. Myslím si, že velký podíl na tom mám já, protože já jsem je k sobě přivedl k jednomu stolu, ale oni to ani nevědí. Já sem ten muž v pozadí. Ten muž, který není elf. Ale myslím si, že třeba to je stopa, kterou jsem udělal v Nurnské družině. Takže jestli si někdo myslí, že podlézám elfům..., může si to myslet. Ano, nějaký mravní bahno to si to myslet může. A k čemu mu to bude? Komu tím prospěje? Nikomu.

Tak to je opravdu pěkné, že si tři elfové Nurnské družiny po tolika měsících navzájem řekli svá jména, ale přejdeme k další otázce. Ty rád a často kritizuješ Gwendarron a to prakticky ve všem. Nabízí se otázka, proč jsi se tedy zde usadil a proč zde žiješ? Nevidíš v tom tak trochu rozpor?

Není to rozpor, protože Gwendarron své zapomenuté kořeny má v elfství. Gwendarron na počátku byl dobrý..., o tom jsem přesvědčený. Ovšem my lidé máme nepěknou vlastnost. Strašně lehce se omíláme jako říční kameny a neudržujeme si svoje ostré hrany. Nectíme tradice a řešíme věci z pohledu momentálního užítku. A Gwendarron dnes hřeší na svůj pocit nedobytnosti, přehady nad ostatními národy, nad ostatními zeměmi, nad svojí přebujelou strukturou. Dneska když..., je k pousmání vyjmenovat si všechny státní spolky, uskupení, kanceláře, organizace, že se v tom nikdo nevyzná. Rorejsova vyhláška ta už jde až za hranici v tomto, ale tam o tom nejednám. Dnes například nechápu kam se ztrácí skupina, která se nazývala Gwendarronské zvláštní služby nebo takhle nějak. Vůbec nevím, ale prostě Gwendarron působí namyšleně a je..., zdá se mi příliš, příliš, příliš zlostnatěly ve své struktuře a..., stejně jsem zapomněl otázku, takže myslím si, že naopak Gwendarron se utopil ve své kosmopolitnosti a multikulturalismu, jestli to řeknu správně, tak jak to pan Rorejs napsal ve své vyhlášce, ale myslím si, že ta vyhláška je dobrá a že možná se to obrací dobrým směrem. Uvidíme.

Tak a teď' přeběhneme někam úplně jinam a to k tvým konkrétním účastem... Já bych se tě chtěl zeptat. Ty jsi se vlastně do družiny dostal před druhou Kardamskou

výpravou. Jak na ní vzpomínáš?

No na Kardamskou výpravu..., jak na ní vzpomínám? No já jsem se především do Nurnské družiny dostal v takové osídlné situaci, kdy jsem zůstal úplně bez prostředků...., můj cíl byl dozáhnout Nurnu. Mně prostředky došly ještě před Nurnem. Já jsem tam v zásadě se snažil, nebo můj prvotní cíl byl jakýmkoliv způsobem se zabezpečit..., zabezpečit se finančně, protože už jsem několik dní nejedl. Shodou šťastných náhod jsem potkal několik lidí. Shodou šťastných náhod jsme zadrželi list od posla a dostali jsme se k Nurnské družině, ale všechno co se odvíjelo kolem příchodu do Liscannoru, kolem těch věcí, které se děly v okolí Nurnu, všechno bylo dáno jenom tím, že jsme rozehráli určitou hru a ta nám přerostla přes hlavu. Velmi přes hlavu. A tam jsem cítil v podstatě bezprostřední pocit ohrožení, protože tam to bylo na hraně nože, my jsme..., já to přiznávám, my jsme to tam vůči Nurnské družině trochu přehnalí a zapletli jsme se do těch věcí. Nicméně stála při nás štěstěna, nebo při mně. Nebudu mluvit o nás jako o skupině. My jsme nikdy skupinou nebyli. My jsme..., nás dala dohromady náhoda a bylo jasné, že je to jenom dočasná věc, že se okamžitě roztrhne. Zvláště když mezi námi byl jeden trpaslík. Takže přišel jsem do Nurnské družiny a můj prvotní cíl bylo opravdu vydělat nějaké peníze. A já jsem se v tu chvíli soustředil na peníze, bezprostřední peníze, který mohly kynout z obchodní dohody s panem Křoupákem. O nic víc nešlo..., o nic víc nešlo. Shodou okolností ta cesta nebo cesta za truhlicí pana Křoupáka vedla do Kardamu..., a kdyby nevedla do Kardamu tak nikdy v Nurnské družině nebudu. To byla náhoda. A co se týče té výpravy samotné. Samozřejmě, jedna věc je když člověk ty lidi poprvé vidí a něco jiného je když s nimi žije. Omílá se. První pocity z návštěvy Liscannoru? Byly spíš takové tragické, úsměvné. Jedinou osobnost, kterou bych chtěl říci, že byla osobnost pro mě v té době, byl pan Frynn Konopka, který už zemřel. Ale tento pán byl odpočítáku..., vypadal důstojně, mluvil s náma rozumně, nevypadal jako venkovský balík. Ale ostatní v tu dobu mně osobně připadali jako vesničtí balíci, procházející se po vesnici v bačkorách v blátě, zmateně řešící nějaké zmatené problémy. Bylo vidět že ta družina, v tu dobu kdy jsme do Liscannoru přišli, neměla vůbec vedení a vůbec nějakou myšlenku..., nic, ale samozřejmě něco jiného a dnes už to vím, tak Nurnská družina když o něco jde, tak se umí semknout a začne fungovat... Takže když jsme potom vyrazili, tak já velice rychle, velice záhy se dostal na

to místo, které mi v té době přínáleželo..., to znamená opravdu být ten vzadu, být ten nováček. Zvláště když mi to někteří dávali velmi najevo. Tady bych chtěl zmínit příšerného hobita Horáce Lipového a samozřejmě Zoltara Zemikosu. Tyhle ty dvě osoby mi znepríjemňovaly život od počátku. Dále na té výpravě, pomínu že jsem nerozuměl účelu proč se potácíme po Kardamských horách a Kardamu jako takovém, proč se tam zabýváme nějakými uprchlíky a podobně. Tomu jsem nerozuměl. Tam šlo o věci spojené, a teď bych to nechtěl nák bagatelizovat, ale spojené nějakým způsobem s gwendarronskou armádou, s nějakým gwendarronským počtem, že toto území patří Gwendarronu. Já se tam neorientoval dost dobře kdo je kdo, pro koho a proč. Já jsem tam šel s tou družinou. A takže spíš můžu mluvit o té družině. Družina byla jednoznačně vedena dvěma lidmi. Vedena vojákem gwendarronské armády Gerllodem Moskytem, ten byl jakoby skutečný vůdce, zvolený vůdce, ale zároveň byla vedena i Zoltarem Zemikosou, což je nevoják. Nevoják skutečně, ale takový živelný člověk. A ti dva to měli celou dobu pevně v rukou. A bylo velice zajímavé sledovat jejich motivaci, jejich cíle. Oni spolu spolupracovali, velice si..., velice si pomáhali, velice si vyhovovali, což potom znamenalo, že ta družina vždy věděla co má dělat a ta družina ve skutečnosti byla úspěšná v tom svém tažení, ale byla zajímavá ta motivace. Gerllod Moskyt, ten měl tu motivaci, které já jsem teda rozuměl, ačkoliv neříkám, že s ní souhlasím. Byla to ta motivace splnit..., bral to vojensky, splnit řádně posláni nějaké, pomoci Gwendarronu, být prostě na té straně Gwendarronu za každou cenu a pomáhat ve smyslu jeho zájmů..., toho Gwendarronu. A potom tam byl Zoltar Zemikosa, který celou dobu řešil problémy jak kde ukrást co nějaké peníze. To znamená i za cenu toho, že by všichni pochočpali, tak by prostě..., tak by prostě řešil otázku peněz. Jakmile se prostě dozvěděl, že někde na dně, podle pověsti, nějakého rybníka leží prostě truhla ze zlatým pokladem, tak by se nejradši tam potápěl prostě do skonání..., do konce svých sil. A tam jsem..., byl tam i jeden okamžik, kdy se tady velice řešilo kterou cestou jít. Zaplat' bohům, že ta volba stála na straně myšlenky Gerlloda Moskyta a myslím, že díky tomu jsme i přežili. Ti co přežili, samozřejmě. Protože tato výprava byla lemována mrtvolami Nurnských. Takže to je moje vzpomínka na Kardamskou výpravu. A já nedokážu o Kardamské výpravě říci více. Samozřejmě potkávali jsme tam mě velmi známé nepřátelské živly, skřety, hobity... Tomu jsem

rozuměl. Že nepřítel je skřet, nepřítel je hobit. Tomu rozumím.

Tak já nemyslím, že jsme tam potkali moc hobitů, ale teď se zeptám na něco jiného. Už při té Kardamské výpravě se nedalo nevíšimnout jistého rysu tvé povahy, který bych ve stručnosti charakterizoval jako: „Co si nevyřvu, to nemám“. Chtěl by jsi se k tomu nějak vyjádřit?

Tak. Chtěl bych říci..., především ještě k předchozí otázce, že hobiti ti tam byli a byli to přílovníci skřetů. To se nedá popřít tento fakt. A teďka nerozumím otázce „Co si nevyřvu, to nemám“ . Co sem si vyřval a měl jsem?

Podle mě jsi z toho moc neměl, ale ozyval jsi se hodně často. A mám pocit, že někteří členové družiny z toho jaksi měli pocit, že si v tu chvíli jako nováček důležitější než jsi ve skutečnosti byl.

No tak nevím jestli tohleto namítají trpaslíci, hobiti nebo já nevím kdo. Netuším. Ale vím jedno. My jsme přišli do družiny, jak jsem řekl předtím. My jsme vsadili na hodně vysokou kartu. A to mluvím o sobě, protože motivaci ostatních neznám. Ale já jsem vsadil určitě na hodně vysokou kartu a měl jsem z toho veliký strach. V podstatě můžu říci, že jsem si dovolil..., dovolil více nežli jsem měl. Možná že ty pocity z toho řvaní, že to byly prostě ozvěny toho..., toho..., toho strachu z těch starých družiníků. Možná to bylo dáno tím, že nechtěl najednou dát prostor tomu, aby se to..., ta sázka na tu vysokou kartu, aby se nějakým způsobem obrátila proti mně.

Po návratu z Kardamu jsi se stal, podle svých slov, čtvrtým nejstarším družiníkem. Tohle tě nějak ovlivnilo? Přimklo tě to nějak k družině?

No, určitě. To jistě, protože v tu chvíli kdy jsem si spočítal..., hm..., to bylo jednoho večera když jsme odpočívali pod stromem, když jsme opět počítali své mrtvé, tak jsem si to opět spočítal, tak jsem zjistil, že už taky bych měl té družině něco přinést. Což samozřejmě nemuseli ostatní tak chápat a cítit a nemusejí cítit dodneška, ale já prostě... V době kdy jsem si to uvědomil jsem získal pocit, že bych měl..., měl bych možná trošku změnit své chování. To ale nedokážu posoudit, jestli se mi to povedlo.

A teď se dostáváme k další výpravě,

kteří jsi se zúčastnil. A týká se to tedy výpravy na sever. Ty jsi patřil k velkým kritikům vůdce Zemikosy na této výpravě. Nechtěl by jsi něco ze své kritiky s odstupem času změnit? Ptám se na to proto, že vůdce Zemikosa to měl podle všeho velmi těžké a jsou i názory, že jsi sice často až hystericky projevoval své názory, ale dobrou radu jsi nedal?

Tak o tomhle se hodně těžko mluví, protože já si myslím, že tady v tomto je..., v tomto je... Ty výklady budou člověk od člověka jiné a každý toto chápal jinak. Byli jsme ve velmi vypjaté situaci. V takové situaci a velice dlouhou dobu, že v takové jsme se předtím v Kardamu třeba neocitli. Já sám jsem takhle vypjatou situaci nezažil. Dlouhodobě působící na nervy a na..., nervy. Takže nevím, jestli jsem byl dobře pochopen. Já jsem nikdy, nebo pokud budu mluvit o Zemikosovi a nikdy jsem to neřekl. Nikdy bych neřekl, že Zemikosa je špatný člověk. Moje výhrady byly ne proti Zemikosovi, ale proti vůdci Zemikosovi. A to je zásadní rozdíl. To znamená, není to proti osobě a je to proti tomu jak vykonával tento post. Protože zejména v této výpravě, samozřejmě možná okolnosti a události potom ukázaly, že tomu tak není nebo nebyli jsme v takovém nebezpečí, ale já jsem vždycky uvažoval o tý horší variantě, která se může stát. Ztroskotáme, dojde nám jídlo, prostě to jsou věci, o kterých je potřeba uvažovat dopředu a nějakým způsobem..., nějakým způsobem se předvídat. Možná až sýčkovsky předvídat a nák se proti nim včas bránit nebo ohrazovat. Zemikosa nikdy nepřemýšlel co bude zítra, co bude pět dní, za deset dní... Zemikosa vždycky řešil to, co je teď. Máme-li hodně jídla, tak ho sežereme, máme-li hodně pití, tak ho vyčlastáme. To může dělat osoba, která není vůdce. Vůdce dle mého pojetí má odpovědnost za ostatní. Samozřejmě v určitých mezích, ale má odpovědnost za ostatní a musí toto dávat těm ostatním najevo. Vůdce má určitá práva, ale má na druhou stranu velké povinnosti. Když umře družiník, byť za to vůdce vůbec nemůže, přesto určitá část viny může padnout na vůdce, protože vůdce se má..., předcházet... událostem. Předcházet neblahejm vlivům na družinu. Má udržovat její tradice a má..., o kterých já samozřejmě mluvit nemůžu, a má udržovat určitý zásady. A první chyba vůdce Zemikosy byla při rozdělování kajut. To došlo hnedka po vyplutí z Nurnu. Rozdělení kajut vůdce, chytrý vůdce udělá tak..., takovým způsobem, že... Samozřejmě pokud jde o kajuty, kde se topí a kde se netopí a jedeme na sever. Takže je jasná věc a

ložená věc, že zanedlouho začne mrznout a budeme trpět, tak je logický, že vůdce by měl v takové kajutě bydlet, protože je to hlava výpravy. Ale spolu s ním by tam měli bydlet lidé, kteří jsou členy té družiny a jsou pro tu družinu významní, to znamená nepostradatelní. Nikdo není nepostradatelný, ale prostě každý má určitou míru postradatelnosti, takže nepostradatelný. A první jeho chyba byla, že do kajuty, která byla vytápěná, vzal člověka pochybné..., pochybného původu, Sirnova špeha, Dorna Darkala nebo Darkala Dorna. Jeho jméno si nepamatuji. A význačné lidi a to nemluví vůbec o sobě, já nebyl v té době význačný, ale... a nejsem dodneška. Ale význačné lidi nechal v podpalubí. Dále..., další událost, která mě v tom utvrdila byla bitka na lodi. Bolbuch, trpaslík Bolbuch podle mého názoru ač je to trpaslík..., v té době význačný člověk pro mě, význačný trpaslík, význačný člen družiny, kdy byl vyprovokován k bitce Kosatkou, tak on uspořádal divadlo, deme se na to dívat, rozbijou si huby, ale co se mohlo stát? Mohlo se stát plno věcí. Taky jsme mohli přijít o trpaslíka. Třeba. Předjímám. No a jsou další věci. Například záležitosti kdy plujem, každému je jasné, že ta loď ztroskotá, nakonec ztroskotá. Tak my si nepřipravujeme vůbec zásoby pro rychlé vylodění. Není to potřeba. Pro něj si každé bere to, co potřebuje, každé se stará sám o sebe, ale ta družina se nemůže starat..., v družině se nemůže starat každý sám o sebe, ale vůdce, pokud se každý sám o sebe nestará, musí dávat určitý impulsy k tomu, aby se o sebe..., bylo o všechny postaráno. Vždyť a družina je..., její úspěšnost, její rychlost, všechno se měří od nejslabšího článku. Jo? A tohle nečinil. Prostě nečinil spoustu dalších věcí. Další věci..., třeba seznam. My jsme na loď naložili nálek zásoby, ale on vůbec nedělal seznam. V podstatě neřekl nic. My jsme nevěděli, v podstatě, co s sebou vezeme a co je naše a co není naše. Jak se o to máme bránit, nebránit a tak dále. No a potom už to šlo ráz naráz, potom to bylo to jeho vidění. Zase, jak jsem mluvil o Kardamu, zase vidění peněz a nic jiného mně nezajímá a dále..., dále potom poropování cizí posádky na úkor Nurnské družiny. Prostě vůdce má Nurnskou družinu hájit, bránit a zajišťovat. To je jeho povinnost, potom všichni ostatní půjdou za ním, včetně mně. Ale proti Zemikosovi jako osobě nemám takovéhle výhrady vůbec.

Při poslední výpravě, lze-li tak nazvat několikadenní hektické zapojení družiny do událostí v Nurnu, jsi již patřil ke zkušenějším družiníkům. Jak na tohle vzpomínáš?

Tak při těchto událostech v Nurnu, ty byly tak hektické, že člověk neměl možnost přemýšlet o čemkoliv jiném než plně se soustředit na události, aby mu neunikla žádná souvislost. Snažil jsem se dělat si poznámky, snažil jsem se orientovat v situaci. Taky ta družina byla konečně dobře vedená a je vidět, že když je dobře vedená družina, tak žádné osobní spory nevznikají, vůbec nevznikají, to je také důkazem toho, že v té družině žádné osobní zášti, žádné antipatie vlastně nejsou. A to je pro mě důkazem i to, že ty patálie se Zemikosou byly dány z mé strany jenom tím, jakým způsobem zastával post vůdce. Jo takže, já jsem rád, že jsem se zúčastnil této věci, protože žít poblíž takovým nečistým..., nečistým věcem, které jsme viděli, které jsme zažili..., s tím vědomím bych tady nemohl žít. A tady je vidět na tom Kodexu Elone, jak lunaroidi, v zásadě samotářská stvoření, ve chvíli kdy mají nějakou úmluvu nebo dodržují určité zásady, tak jak se najednou jejich síla mnohonásobí. Opravdu mnohonásobí. Stejně to je i u Nurnské družiny. Pokud Nurnská družina udržuje určité zásady, tak se její síla mnohonásobí. Jakmile je nedodržuje nebo není k nim vedena..., její síla je nicotná. To je prostě základní síla společenstva. A to je právě to, tohle musí vůdce nastolit, dodržovat a vynucovat. No to je všechno. Potom samozřejmě si každý..., sebenevýznamnější osoba, se cítí bezpečně v té družině.

Tak a teďka následuje otázka, kterou jsem měl připravenou, ale ty jsi ji už několikrát zmínil nebo jsi na to narazil. A mě by teda zajímalo, jak ty se díváš na nejnovější vyhlášku Nurnské radnice?

Tak. Nejnovější vyhláška Nurnské radnice. Nejnovější vyhláška Nurnské radnice. Tak k této vyhlášce se mi bude možná trochu rozporuplně se vyjadřovat. Já se necítím gwendarroňanem, určitě ne, ačkoliv jsem získal gwendarronské občanství tím, že jsem získal občanství od starosty Moskyta a zároveň poté jsem získal i čestné občanství města Nurn. Tyto dva akty, tyto dvě události si cítím, určitě si jich cítím. To bych lhal, kdybych řekl, že si jich necítím. Přesto necítím se gwendarroňanem. I když prakticky bych jím měl být. Ale tuto vyhlášku cítím tudíž rozporumyslně. Na jednu stranu je velice správná. Je to krok správným směrem. Protože myslím si, že Gwendarron se utápí v tom a znova to budu opakovat a možná se u toho zakoktám, multikulturalismu a kosmopolitnosti, v tom se utápí, to je jeho slabina a to by mohl být

jeho hrob. Že je dobře..., dobře omezit práva cizákům, omezit práva osob nevyznávajících stejné hodnoty, to je správné bezpochyby. To musí být. A na druhou stranu se dává..., tříští se určité pravomoci. Případá mi, že se předávají určité centrální pravomoci na méně významné skupiny, uskupení nebo různé kanceláře a ještě se duplikují. A to znamená, že se předají docela významné pravomoci několika skupinám a pak se řekne, že ještě nějaká jiná skupina nad nimi bude mít dozor. Jak se ten dozor bude vykonávat je zase jiná věc. Což mi přijde velmi kontraproduktivní, nebezpečné a například alchymistickému cechu se dává právo, pokud si to vykládám dobře, bez v podstatě udání důvodu, provádět osobní domovní prohlídky..., v podstatě zatýkat a zrovna alchymistickému cechu. Dobrá, ale to mi přijde nebezpečné. A potom mi přijde velmi nebezpečné a to podpora tzv. uvědomělých občanů. Protože s uvědomělými občany se po této vyhlášce roztrhne pytel a obávám se, nemám daleko abych se stal uvědomělým občanem také.

Tak to máme asi rozpor, protože já si tu vyhlášku vykládám úplně jinak a vůbec mě nenapadlo, že alchymistický cech má pravomoci, které ty zde uvádíš. Nevím. Rozhodně s tím nesouhlasím, ale my jsme si samozřejmě s sebou tu vyhlášku nevezli, abychom to rozebrali bod po bodu..., a výborně vzali, takže my jí možná najdeme, takže to tady rozebereme. Ale já mám pocit, že tohleto tam bylo daný celkem jasně. A co se týče těch uvědomělých občanů, tak mám pocit, že jsou uvedeny samozřejmě v zákoníku i sankce za..., například falešné udání. Tak a teď se jdeme podívat na tu vyhlášku a já si zatím zformuluju otázku. Tak...

Vymítači z velkého laboratoria, no to jó, dobře...

Aha, tak ty máš zřejmě na mysli..., tady Vymítači z velkého laboratoria, přiznám se, že to je složka o které já moc nevím, tak se k tomu budu asi těžko vyjadřovat, ale já osobně se domnívám, že Gwendarron má jednu velkou výhodu. Všechno je zaštiťováno královskou mocí.

To je jistě výhoda. Otázka je ovšem nad tím, že Královská kancelář ve spolupráci se soudním stavem vykonává dozor a záštitu. Dozor ovšem může vykonávat unyle nebo ostře. To je jiná věc. Nicméně tady se přidávají veliké pravomoci Komendě Purigátos, která ovšem je zřízena a řízena Magickou

universitou. To znamená, že vlastně tato práva přecházejí na Magickou universitu. Protože pokud já řídím nějakou Komendu, opravdu jí řídím, opravdu jí úkolují, tak potom toto právo mohu skrze ni využívat. A tady se mluví o..., v podstatě o povolení mučení..., tady může alchymistický cech, Komenda Purigátos mučit lidi. Samozřejmě na území Nurnu, tam je to prostě dáno, že na území Nurnu. Ovšem otázka je, které další obce se k této vyhlášce přidají. Jo, další prostě věci jsou podle mě velice nebezpečné pro Nurnskou družinu. Samozřejmě na území Nurnu, ale zase tvrdím, že tato vyhláška může jako lavina se přenést do dalších obcí, a tady se mluví jasně o velmi přísném posuzování čarodějnictví, zločinného spiknutí zase opět, ale hlavně to čarodějnictví. To je velice nebezpečné. Nebezpečné pro dobrodruhy nebo osoby živící se povoláním jako je to naše. Jo? Je to nebezpečná věc, je to dvousečná zbraň. Myslím si, že ty pravomoci jsou předávány velmi neuváženě.

Tak já se obávám, že v tuto chvíli se z rozhovoru stává debata a debaty můžeme nechat na jindy. Nicméně nesouhlasím s tím co jsi řekl, ale říkám to je věc debaty a do debaty by mělo být zapojeno třeba i víc lidí a můžeme to nechat na někdy jindy. Takže můžeme pokračovat v rozhovoru...

Tak já bych ale chtěl říci, že výsledná odpověď na tuto otázku jak hodnotím tuto vyhlášku, tak já jí, pokud sečtu pozitivní a negativní, tak já jí rozhodně hodnotím pozitivně. Protože ta vyhláška se především zabývá tím, že Gwendarron je rozmělněn vnějšími vlivy a těmto vlivům se musí zabránit. To je první a správný krok určitým směrem. Který už v Trindindolu, mezi námi, dávno vyřešili.

Ano, tam je problém, že ty se na to díváš trošku jako na vyhlášku rasovou, ale tam vůbec nic takového není řečeno..., nicméně já bych tady chtěl položit otázku vlastně co se týče tebe a budoucnosti Nurnské družiny. Jak si představuješ svoji budoucnost v družině, která podle všeho bude dále složená s družiníků nejružnějších ras?

Tak ono je to určitě dobře poznávat lidi různých ras... Mluvíme o rasách nebo podrasách?

Mluvíme samozřejmě o rasách a mluvíme samozřejmě o rasách, které mají zde na

území Gwendarronu naprosto stejná práva.

Dobře..., no určitě je to zajímavé. Určitě se člověk poučuje, tříbí si názor, jako je to rozhodně..., Nurnská družina je vhodné prostředí pro studium..., osobností a ras. Určitě jo, myslím si, že tu zůstanu určitě nějakou dobu. Tady se dá hodně pochytit, hodně poznat. Navíc Nurnská družina je skupina lidí, která se o sebe umí postarat a jak jsem pochopil zejména ze Severské výpravy, z Kardamské výpravy, vydává se na cesty mimo Gwendarron, různými směry. To znamená mám větší šanci poznat různé kraje, okolní kraje pod záštitou Nurnské družiny. To znamená ne sám, jako samotář náchylný k problémům.

Tak, já myslím, že to bylo velice upřímné a pokud mě v průběhu dnešního večera ještě něco napadne, nějaká otázka, tak jí položím, ale v tuto chvíli končím...

Novinky liscannorské

Je skutečně ostudné, že poslední novinky liscannorské byly vydány v roce 1070 v Lyškánoře č. 58. Chtěl bych tedy tento šlendrián, na kterém mám sám velký podíl, začít dávat dohromady. Není to tak úplně jednoduchý úkol, ale pokusím se o to. Roku 1070 se konala nová volba starosty a dosavadního starostu Gerlloda Moskyta vystřídal Klabzej Myšilov. Gerllod Moskyt nekandidoval, neboť byl na dlouhodobém léčebném pobytu. Klabzej však roku 1071 umírá v boji s bandou jakéhosi Lye a tak se hned koná nová mimořádná volba, ve které vítězí již uzdravený Gerllod Moskyt. Tato volba se udála 15.3.1072. Možná právě v těchto překotných událostech lze hledat příčinu nepořádku ve vydávání starostenských novinek. V první části bych chtěl čtenářům předložit novinky, které si na kus pergamentu připravil již zesnulý Klabzej Myšilov a který se mi podařilo najít v jeho pozůstatosti. Nechám je v původním stavu. Do příští Lyškánory již připravím novinky řádně datované do dnešní doby. Proto prosím všechny čtenáře, kteří si vzpomenu na nějakou událost, která by neměla chybět, aby mi jí sdělili.

Díky za pochopení, Gerllod Moskyt, dvanáctý starosta liscannorský

1. Manželům Linfalasovým, Griffinovi a Oriniel se narodila dcera Sylvana 21.2.1068

2. V jarnu 1069 opustil Liscannor Frynn Konopka. Proslýchá se, že se přestěhoval zpět za rodinou do Naglinu.

3. V létě 1069 dostali Nurnští pozvání na oslavu narození Dyniho Longodona. Což byla po dlouhé době první zmínka o tomto starém družiníkově. Nurnští zakoupili dary a pod vedením Menhoriana Blathela vyrazili k Černým vrchům. Tato návštěva se stala základem výpravy nazývané později jako První kardamská výprava.

4. Menhorian Blathel byl pro neschopnost na této výpravě sesazen z postu vůdce a byl vystřídán Klabzejem Myšilovem.

5. Družina se z této výpravy vrátila v dosti profrádlé sestavě na podzim roku 1069. V boji se skřety padl 28.9.1069 hobit Gon. Se skřety padl 16.9.1069 v boji hrdinnou smrtí i trpaslík Heft Taras a konečně 5.9.1069 byl haterií roztrhán i kudůk Selekt Šáchor. Gerllod, Menhorian a Ran se nacházeli ve stavu smrti, ale díky obětavosti zbylých družiníků byli zachráněni. Na dlouhou dobu z nich byli debilové se ztrátou paměti.

6. Do družiny vstoupili kudůk Tos Bedlam a člověk Wulfgaard. Zatímco Tos družinu záhy opouští, Wulfgaard se stěhuje do Liscannoru.

7. Zde bych se chtěl vrátit zpět k záhadné nemoci a ztrátě paměti oněch tří družiníků. Jediný, kdo projevil snahu se léčit byl Gerllod Moskyt, který vynaložil velké finanční prostředky, zadlužil se a léčil se spoustu času, což se povedlo (stálo mě to 70.000 zlatých, ale již jsem všechny peníze vrátil – pozn. přepisovatele). Ran byl hloupý před událostí, byl i po ní. Nic neřešil. Menhorianu Blathelovi to bylo volné, ale vzhledem k tomu, že se živě zajímal o to, co si Myšilov přivezl z výpravy, tak zřejmě jeho postižení nebylo tak velké.

8. Ponovoroku 1070 se stává jedenáctým starostou Liscannoru Klabzej Myšilov. Gerllod kvůli své chorobě nekandiduje. V kase je 23.202 zlatých.

9. 10.1.1070 umírá náhle řídicí liscannorské školy a starý dobrodruh Getd Ruindorský na horkou nemoc a hned 24.1.1070 umírá na stejnou chorobu i starý veterán a pamětník starých časů Drsoul Roahanský. Oba jsou pohřbeni na obecním hřbitově.

10. 22.6.1070 začíná pod vedením Klabzeje Myšilova dobrodružství pracovně nazvané Nurnské kanály. Této výpravy se účastní i nováček trpaslík Dwin Tarkal a barbar Tjure (který však zatím nebyl vzat do stavu družiny), oba pocházejí z Kardamu. Tato výprava končí úspěšně 24.7.1070.

11. Yasper roku 1070 dokončuje stavbu nového domu. Jedná se o kamenný dům, kterému je uděleno č.p. 44. Ještě téhož roku se koná svatba mezi Yasperem a Nariou Moskytovou (Yasper je ke stavbě donucen pod nátlakem klanu Moskytů, protože jinak by Nariu nemohl jako bezdomovec pojmout za ženu – pozn. přepisovatele).

12. 28.1.1071 se Narie a Yasperovi narodila dcera Eowyn Moskytová (Eowyn dostala rodové jméno po matce, neboť Yasper žádné neměl – pozn. přepisovatele). Za kmotra jí šel Klabzej Myšilov.

13. Tjure kupuje bývalý dům po Darlenovi Moorhedovi. Darlen Moorhed je prohlášen za dlouhodobě nezvěstného a jeho značně zchátralý dům je prodán za 1400 zlatých. Zároveň je prodána „oplachtěná“ ruina bývalé Gwarditovy věže barbaru Ramarovi, který se stal družiníkem, za 500 zlatých. Posledním obyvatelem byl barbar Ran, který byl zabit roku 1070 Hamousovou bandou (viz. níže – pozn. přepisovatele).

14. 9.11.1070 – 18.12.1070 se koná se výprava nazvaná Záborcův plán. Vůdcem se stává již uzdravený, ale zadlužený Gerllod Moskyt. Na této výpravě umírá 15.11.1070 barbar Ran v boji s Hamousovci a 1.12.1070 je uklován obřím ptákem i barbar Tjure, zvaný Čůre, ale jinak je výprava zcela úspěšná.

15. Po skončení této výpravy sedí Zoltar Zemikosa na vejcích a po nějaké době se mu narodí pták, který dostává jméno Krten po matce dotyčného.

16. 12.1.1071 umírá dlouholetý hostinský Jeremiáš Čipera, který kdysi býval i dobrodruhem. Příčinou jeho smrti je podle všeho srdeční selhání, které jej potkalo ve sklepech. Hostince U hrocha se ujímá Pamilla Nórienská (dcera Lúniel Pitkové-Nórienské-Čiperové a Páina Nórienského)

17. 8.6.1071 umírá ve Vranigostu na poštípání vosami v blízkém lese Viella Ruindorská.

18. A poslední poznámka Klabzeje Myšilova je bez

data a mluví o návratu Frynna Konopky.

Tady končí poznámky mého předchůdce Klabzeje Myšilova a příště již budou následovat řádné novinky. Ještě jednou se omlouvám za případné chyby a kostrbatost – G.M.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*